

Rigsdagstidende.

1851. Forhandlingerne paa Folkethinget. № 278.

Anden Session.

74de Møde.

Fredagen den 24de Januar.

(Fortfat.)

Raben (forts.): Vi ville see, det gaaer her som i det daglige Liv; ville vi medtage dette Skramlerie i Landen, vil det kun være os til Besvær; thi i det gamle Huus vidste vi, hvor det skulde staae, og der stod det ikke saameget i Veien, men i det nye Huus er der ikke Plads dertil. Vi skulle altsaa søge at blive af med det. Ville vi bestandig høre os tilbage og tænke os tilbage til de forrige Tider, som der dengang vare, saa ville vi fremmane de gamle Spøgelser af Graven; naar vi tænke os Tilstanden, som den var, men som den ikke burde være, saa ville vi tilsidst kun opnaae, at den blev, som den var, men ikke som den nu bør være. Skulde der virkelig herse en saadan Fordom her i Landet mod Embedsmændene, da skulle vi hellere see til at tilbagetrænge den, og hvis den mod Forventning skulde have klæbet ved os selv, da skulle vi, naar vi træde ind igennem det nye Hus's Dør, skynde os at lukke Døren i efter os, for at Fordommen ikke skal kunne trænge ind og sætte sig paa Stolene ved Siden af os og hjælpe os til at give Love. Ligesaa lidt som disse Love kunne give sig selv, ligesaa lidt kunne de udøve sig selv; der hører Organer til for at kunne udøve dem, og det er Embedsmændene, der ere ikke alene Ministrenes, men ligesaa vel Rigsdagens Organer, og vi skulde dog vel ikke hade vore egne Organer. Vi skulle gjøre dem saa uafhængige og kraftige som muligt, ellers kunde de Love, som her gives, ikke udføres med Kraft; men Embedsmanden bliver aldrig kraftig, naar der ikke skænkes ham den fornødne Tillid, og han bliver aldrig uafhængig af sine Omgivelser, naar han ikke har det, han anstændigt og

fuldstændigt kan leve af. Naar De, mine Herrer, svare, her er ikke Spørgsmaal om Tillid til Embedsmændene, men Spørgsmaalet er, hvad Penge der skal voteres Embedsmændene, da siger jeg, det er det Samme; thi deres Tillid er det, som giver ham en passende Gage, og deres Mistillid er det, der klipper af hans Gage (Tscherning: Nei!), Dem selv ubevist. (Tscherning: Nei, fuldtvel bevidst.) Naar vi nu imidlertid, mine Herrer, skulle overtænke, hvad en Embedsmand skal have, er det nødvendigt først at see hen til hvad Stilling han er i, og da vil jeg spørge Dem, om De virkelig antage, at Embedsmanden, for at bruge et Yndlingsudtryk, har det saa overordentligt fedt. Arbejderen er sin Løn værd. Men hvad er Arbejderens Løn; det er sandelig ikke det, hvoraf han kan leve alene, men det er det, hvoraf han kan leve saaledes, at han kan udføre sit Arbejde overeensstemmende med dets Bessaffenhed. Naar en Arbejder, som aldeles ikke behøver Kunstfærdighed til hvad han skal gjøre, erholder sin Løn, er det alene det, han kan behøve til at leve af, men Embedsmanden har i Regelen anvendt i sin Tid Meget — stundom langt Mere, end man behøver, for at kjøbe en Bondgaard eller at sætte den — som han nu har bortkastet, hvis han ikke skal have Renten deraf; Embedsmanden har ofte i sin Ungdom henvendt sin Fliid og Tid paa flige Ting, der have bevirket, at han ved at uddane sig specielt i det ene Fag, ikke har kunnet uddanne sig saameget i de andre, hvormed han muligvis kunde være langt bedre tjent. Til dette, mine Herrer, maa man tage Hensyn, naar man bestemmer hvad en Embedsmand skal have. Embedsmandens Stilling er aldeles ikke saa behagelig. Det er noget Ubehageligt ved den, at den sætter Embedsmanden i Misforhold til de